

Tine de Jong - Veenstra

Zeilen in de woestijn

Tinexpression

Copyright © 2019 Tinexpression
Auteur: Tine de Jong - Veenstra
Omslag, opmaak en illustraties: Tine de Jong - Veenstra
Druk: Pumbo
ISBN 9789081761130
NUR 303

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt worden in enige vorm of op enige
wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopieën,
opname, of op enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoud

Verdwenen kinderen van Zuiderkim	5
Gemene heks of goede fee	27
Kiezen voor de juiste man	37
Anne en Anja	47
Schaduwmenzen	51
Zeilen in de woestijn	57
Cadeau voor een onzichtbaar kind	59
De vrouw met de witte sjaal	63
Twee vrouwen in het duistere huis	67
Openheid, Gelijkheid, Respect	73
Een jaar later	77
Meer moois	87
Terugkerende droom	91
Helpend hart	95
Magisch getal	99
Trotse haan met zestien hennen	103
Dansend door het leven	107

Kijk verder dan het beeld dat je van me hebt
dieper dan de reflectie van wat in jou zit
maak van mij geen concept
maar ontmoet mijn ziel

Verdwenen kinderen van Zuiderkim

Bij toeval hoorde ik dat er een nieuwe gezinshuisouder werd gezocht bij stichting Zuiderkim. Het leek mij een baan die perfect aansloot op mijn opleiding, ervaring en interesse en daarom ging ik spontaan langs om kennis te maken. Ik werd er ontvangen alsof er al jaren naar mij was uitgekeken. Dezelfde dag werd de werkovereenkomst ondertekend en een verklaring van geen bezwaar van de Raad voor de Kinderbescherming voor mij aangevraagd. Ik was een beetje overdonderd maar ook zeer blij dat ik meteen aan de slag mocht in een van de grote gezinshuizen waar zeven kinderen woonden.

Vol enthousiasme stelde ik me op mijn eerste werkdag voor aan mijn collega. Zij heette Marit. De kinderen waren naar school. Toen Marit koffie voor ons beiden inschonk, leek dat me een goed moment om haar honderduit te vragen over het werk. ‘Wat wil je allemaal weten?’ vroeg Marit toen ze mijn vragende blik zag.

‘Nou, ik ben reuze benieuwd naar de kinderen. Hoe zijn ze?’ vroeg ik.

Marit roerde peinzend in haar kopje. ‘Over hen kan ik je niet zoveel vertellen,’ zei ze, ‘want ik ben zelf ook nog maar net begonnen.’ Het was pas haar vierde officiële werkdag. Ze vertelde dat ze een paar maanden stage had gelopen in een ander gezinshuis op het terrein en dat ze een week geleden zomaar een contract kreeg aangeboden. ‘En dat terwijl ik nog niet eens het vereiste diploma heb gehaald’, zei ze. Ze had de eerste drie dagen met Janet samengewerkt, maar Janet was gestopt zodra er een vervangster voor haar was gevonden.

Die vervangster was ik dus.

‘Moest Janet stoppen met werken?’ vroeg ik aan Marit.

Marit trok haar schouders op. ‘Volgens mij wilde ze dat zelf’, antwoordde ze. ‘Misschien kon ze dit werk niet aan. Ik geloof dat

haar voorgangers hier ook maar kort hebben gewerkt. Maar het is leuk werk hoor. Ook al denken veel mensen daar anders over. Vreemd hè?’

Ik vond het inderdaad vreemd. Een paar vriendinnen hadden me al voor gek verklaard dat ik gezinshuisouder wilde worden. Volgens hen zou ik nog maar bitter weinig tijd overhouden voor mijn privéleven. En Jeroen, mijn toenmalige vriend, wees me op de vele slechte verhalen die de ronde deden over de kinderen van Zuiderkim. Hij beweerde dat er nauwelijks mensen te vinden waren die nog bij stichting Zuiderkim durfden te gaan werken. ‘Zou je het nou wel doen?’ had hij me gevraagd. ‘Zuiderkim is een wereld apart. Je moet hard zijn om ’t daar vol te kunnen houden. Keihard.’

‘Keihard?’ herhaalde ik. Dat leek mij onwaarschijnlijk. ‘Je moet in dit werk juist je eigen gevoelens en andermans gevoelens kunnen toelaten.’

Hij schudde misprijzend zijn hoofd. ‘Er is niet voor niets zoveel verloop onder het personeel’, had hij gereageerd. ‘Dat komt omdat ze te soft zijn. Ze houden te weinig afstand tot de emotionele problemen van de kinderen.’

Langzaam vouwde ik mijn armen over elkaar. ‘Wat is er soft aan, als mensen dichtbij proberen te komen ondanks de muren die sommige kinderen om zich heen hebben gebouwd?’

‘Laat die kinderen toch lekker achter hun muren zitten. Zulke kinderen willen gewoon geen contact.’

‘Zulke kinderen? Je kent ze niet eens.’

‘Gelukkig niet, nee. Ik weet voldoende over ze: ze zijn agressief, niet te vertrouwen... En ze gaan er meteen vandoor als ze ergens niet mee eens zijn. Bij Zuiderkim zijn er al een paar verdwenen.’

‘Dat zijn alleen maar geruchten’, bracht ik ertegenin. ‘Het lijkt mij heel mooi om bij Zuiderkim te werken.’

‘Maar waarom zou je?’

‘Om de kinderen te helpen om goed contact te maken. Zodat ze zich ergens bij voelen horen. En dan kunnen ze laten zien wie ze werkelijk zijn.’

‘Dus jij wilt zorgen dat ze goed contact maken. Jij wilt de verbinding leggen tussen de kinderen en de rest van de wereld en dan komt alles goed. Hoe mooi, het optimisme van een naïeve romanticus’, had Jeroen gezegd. Ik draaide mijn hoofd weg toen hij me een kus wilde geven.

Zodra de kinderen thuiskwamen van school, maakte ik kennis met hen; vier meisjes en drie jongens. Ze zeiden onverschillig hun naam toen ik ernaar vroeg en toonden amper interesse in mij, maar ze leken me niet onaardig. Ik kon me in ieder geval niet voorstellen dat zij het iedereen zo moeilijk maakten dat niemand meer met hen durfde te werken.

Het werd een drukke avond. De kinderen deden opstandig; ze noemden het eten dat ik had klaargemaakt ‘niet te vreten’, ze sloegen met deuren, ze ruimden expres hun spullen niet op en vertikten het om op tijd naar bed te gaan. Ze probeerden me duidelijk uit.

Toen de kinderen eindelijk allemaal sliepen, legde Marit uit dat de kinderen nerveus waren vanwege de veranderingen op de groep.

‘Wisseling van leiding roept altijd stress op. Bovendien is vorige week een meisje vertrokken. Zomaar ineens. Ene Celine’, zei ze. Ik vroeg aan Marit waarom Celine was weggegaan.

Marit wist het niet. Ze had er niks over gehoord van de andere jeugdhulpverleners, noch van de directeur.

‘Sorry, ik weet echt nog maar net zo weinig van deze kinderen als jij,’ verontschuldigde Marit zich. ‘Het enige dat mij is verteld, is dat er verschillende redenen zijn dat ze niet bij hun ouders kunnen wonen.’

‘Welke redenen zijn dat dan?’ vroeg ik.

Marit haalde haar schouders op.

Voordat ik naar bed ging, las ik de dossiers van de kinderen door in de hoop toch wat meer over hen te weten te komen. Er stond maar weinig in. Alleen wat praktische gegevens zoals het telefoonnummer van hun huisarts en de naam van hun mentor van school. Zelfs de reden van uithuisplaatsing ontbrak. En in

de dossiermap van Celine kon ik helemaal niks vinden over haar plotselinge vertrek.

Rusteloos kroop ik ver na middernacht onder de dekens. Ik had sterk het idee dat er iets niet klopte en voelde me ook verontwaardigd. Het was toch niet normaal dat er twee nieuwe hulpverleners op een groep werden gezet en het zelf maar allemaal moesten uitzoeken? Ik was bekaf, maar kon de slaap niet vatten. Bij elk klein geluidje voelde ik mijn hart in mijn keel bonken en ik ging wel vijf keer uit bed om te checken of er niets loos was.

De volgende dag vroeg ik tijdens het ontbijt aan de kinderen of zij me iets over Celines vertrek konden vertellen. Eerst leken ze met stomheid geslagen, maar daarna barstte een hevige discussie los. Ze riepen opgewonden door elkaar heen en gaven tegenstrijdige verklaringen, zoals: Celine was gekidnapt, Celine was opgepakt door de politie, Celine was weggepest door iemand uit een andere groep, Celine mocht weer bij haar ouders wonen, Celine was dood... Maar geen enkel kind wist het met zekerheid te zeggen. Het enige waar ze het met elkaar over eens waren, was dat Celine vorige week boodschappen ging doen - want dat was haar weektaak - en dat de kinderen haar daarna niet meer hadden gezien.

Marit nam me even apart en zei dat ik niet zomaar zo'n zwaarbeladen onderwerp in de groep had mogen gooien zonder dit eerst te overleggen met de psycholoog, gedragswetenschapper of directeur. 'Zoiets kan een beerput van trauma's opentrekken', waarschuwde ze. 'En het kost ook te veel tijd. Nu komen ze misschien te laat op school!'

'Sorry,' mompelde ik, 'het was onnadenkend van me.' Ik schaamde me dood voor mijn impulsieve gedrag.

Toen de kinderen de deur uit waren, ruimde ik de tafel af en vouwde ik een grote stapel wasgoed op. Marit deed ondertussen wat administratie. Zodra ik klaar was met opruimen, liet Marit weten dat de interieurverzorger al een week op vakantie was en dat de wc's en badkamers echt aan een schoonmaakbeurt toe

waren. Omdat ik het gevoel had dat ik wat goed te maken had, bood ik aan ze allemaal schoon te maken. Het was vies werk, maar dat vond ik niet erg. Ik sloofde me behoorlijk uit. Daarna was ik moe en bezweet en wilde ik graag naar buiten. Ik had behoefte aan frisse lucht om bij te komen van het harde werken en van de eerste indrukken.

Marit zei dat ze even wat telefoontjes moest plegen, en ze vond het prima dat ik het terrein ging verkennen als ik maar niet te lang wegbleef. ‘Neem je wel je sleutel mee?’ vroeg ze toen ik mijn jas van de kapstok haalde.

Ik knikte en liet haar het sleutelkoord zien dat ik om mijn nek droeg toen ik de deur uit stapte.

Het gezinshuis stond samen met nog vier andere gezinshuizen in een u-vorm opgesteld op een netjes onderhouden terrein van stichting Zuiderkim. De huizen leken op elkaar, maar elk huis had toch wat eigens zodat ze goed van elkaar te onderscheiden waren. Er was een gezamenlijk speelveld met een voetbalkooi, klimrek en trampoline. Ik liep voorbij de gezinshuizen en bewonderde het naastgelegen park dat bij Zuiderkim hoorde. Het was keurig aangelegd en onderhouden, met kronkelpaden, waterpartijen en treurwilgen. Hier en daar kwam ik een gebouw tegen, onder andere het grote hoofdkantoor waar ik mijn sollicitatiegesprek had gevoerd, een pand voor goederenopslag en een huisje waar volgens mij de nachtwaker in verbleef. Ik wist wel dat het terrein van Zuiderkim groot was, maar het was nog veel groter dan ik had verwacht. Af en toe kwam ik andere mensen tegen, collega's of kinderen, die ik nog niet kende maar die mij vriendelijk groetten. Een paar collega's maakten een kort praatje met me. Ze wensten me van harte welkom, vroegen in welk gezinshuis ik werkte en hoe ik het tot nu toe vond. Aardige mensen. Dat deed me goed. Zie nou wel, het zijn helemaal geen keiharde mensen, dacht ik bij mezelf. Zonder dat ik het doorhad, was ik een flink eind van mijn gezinshuis afgedwaald. Het paadje waar ik op liep, leidde me naar de rand van een bos. Ik wist niet zeker of het bos ook nog bij het terrein hoorde. En ik twijfelde of het niet al tijd was om terug te

gaan. Maar ach, de kinderen zaten toch nog de hele dag op school en ik had alles al opgeruimd en schoongemaakt, dus wat moest ik doen in het gezinshuis? Ik besloot door te wandelen.

Het bos was dichtbegroeid en donker. Ik kon nauwelijks het pad onder mijn voeten zien, zo weinig licht scheen er door het volle bladerdak. Het was alsof het ineens nacht was geworden. Het viel me op dat het uitzonderlijk stil was. In het park had ik constant geluiden van fietsers en scooters gehoord of flarden van gesprekken. Hier niets dan mijn eigen voetstappen. Door de stilte in het bos kon ik helderder naar mijn eigen gedachten luisteren. Ik dacht na over mijn blunder van die ochtend. Ik had mijn nieuwsgierigheid beter in toom moeten houden. Wat een slechte start! Wat moest Marit wel niet van me denken? Maar het leek wel of de kinderen het heel fijn hadden gevonden om over Celines verdwijning te praten. Ze waren bijna niet te stoppen toen ze er eenmaal over losbarstten. Alsof het de eerste keer was dat ze hun hart erover mochten luchten. Zou dan nog helemaal niemand met hen gesproken hebben over Celine? Logisch dat ze allerlei dingen gingen fantaseren als hun niks werd verteld over de ware toedracht. En wat was het raar dat Marit niks had gehoord. Waarom was ze er niet over geïnformeerd? Zou er wat ergs met dat meisje zijn gebeurd? Waar zou ze zijn, die Celine?

Auw! Ik was met mijn gezicht tegen iets hards aangeknald. Er stond een enorm hoog hek met stevige, stalen spijlen voor mijn neus. Het leken wel tralies van een gevangenis. Midden in het bos! Hoe kon het dat ik die niet op tijd gezien had? Het was ook zo donker. Ik wreef met beide handen over mijn pijnlijke gezicht. Wat een nare plek is dit, dacht ik. Veel te eng voor de kinderen! Ze zouden hier wel kunnen verdwalen in het donker. Of wacht eens.... Zou Celine zich hier verstopt kunnen hebben?

Plotseling zag ik, op een meter of twintig afstand, een meisje aan de andere kant van het hek staan. Staarde ze mij nou aan? Of had ze haar ogen dicht? Ze stond daar zo raar. Haar lange haren hingen voor haar gezicht. Ik durfde niks uit te brengen, alleen maar te kijken. Ik hield mijn adem in. Ze zei niks. Ik ook niet. Ze had iets in haar hand. Was het een lint? Een vlaggetje? Het fladderde. Het

was het enige dat bewoog.

Mijn ogen begonnen kennelijk te wennen aan het duister, want ik zag langzaam iets groots achter het meisje opdoemen, alsof het uit een donkere nevel tevoorschijn kwam. De omvang beangstigde me, dus ik deed een paar stappen achteruit. Het was een gebouw! Tot mijn verbazing zag ik dat dat gebouw op het gezinshuis leek waar ik werkte. Het had dezelfde gordijnen en er stonden zelfs dezelfde bloempotten voor de deur. Alleen waren de planten in deze potten dood. En de gordijnen waren gesloten, terwijl ze bij ons overdag altijd opengeschoven waren. Het zag er allemaal grauw uit, een beetje luguber. Ik kreeg er de rillingen van en wilde er geen moment langer naar blijven kijken.

Ineens werd ik op mijn schouder getikt. Ik gaf een gil van schrik. Een man in een raar uitziend uniform stond naast me. Zijn gezicht stond autoritair. Hij vroeg: ‘Waar hoor jij bij?’

‘Ik? Ik eh... Ik kom uit het gezinshuis. Het gezinshuis van Zuiderkim’, antwoorde ik hikkend.

Gauw hield ik mijn sleutelkoord voor zijn neus waar de sleutel van het gezinshuis aan bungelde, als bewijs dat ik de waarheid sprak.

Hij keek er niet eens naar. Uit angst dat hij me zou arresteren, draaide ik me om en wees ik in de richting vanwaar ik was gekomen. ‘Kijk, meneer, dáár hoor ik bij. Ik werk bij de stichting op dat open terrein,’ zei ik. ‘Ik ga er nu weer heen, goed?’

Toen ik me weer omdraaide, was hij verdwenen. Net zo geruisloos als dat hij gekomen was. Het meisje zag ik ook niet meer. Ik tuurde in de verte. Waar was ze heen gegaan?

Ik herinner me niets meer van de terugweg, noch van wat ik deed toen ik weer bij het gezinshuis was aangekomen. De rest van die dag ging alles een beetje langs me heen. Ik durfde niet aan Marit te vertellen wat ik had meegemaakt in het bos. Waarschijnlijk had ik daar helemaal niet mogen komen, er was natuurlijk niet voor niets een bewaker op me af gekomen. Maar ik wilde wel ontzettend graag meer weten over wat ik had gezien. Waarom was dat huis zo verwaarloosd? En waarom stond het achter tralies? En ik wilde vooral weten wie dat meisje was dat daar zo stil had gestaan. Ik

had de kinderen kunnen vragen of zij wisten wie dat meisje was, maar ik keek wel uit om dat te doen. Marit zou me onbezonnen vinden als ik erover zou beginnen.

Om een uur of acht 's avonds zat ik bij de kinderen in de zithoek. De kinderen kletsten met elkaar en lachten om een televisieprogramma. Ik kon me eindelijk wat ontspannen en zakte wat dieper weg in de kussens van de bank.

Marit kwam achter de bank staan en legde haar handen op mijn schouders. Toen zei ze: 'Jij redt het nu wel een half uurtje alleen, toch? Ik ga even koffiedrinken bij de burens. Kun jij morgen ook doen. Is goed om je collega's te leren kennen.'

Ik knikte. Het ontging me niet dat de kinderen elkaar veelbelovend aankeken.

Zodra Marit weg was, veranderde de sfeer. De kinderen leken ineens zenuwachtig.

Ze verwachtten wat van me, dacht ik. Ik stond op en vroeg: 'Willen jullie nog wat drinken?'

Jayden, de oudste van de groep, gebaarde met zijn hand dat ik weer moest gaan zitten. Toen ik dat niet deed, haalde hij zijn hand door zijn haar. 'Wij willen weten wat er met Celine is gebeurd', zei hij. De rest van de kinderen keek me afwachtend aan.

Ik schudde mijn hoofd. 'Sorry, ik weet het ook niet.'

'We mogen nooit met elkaar over andere kinderen praten van Marit. Dat mocht ook al niet van Janet en van alle andere leiding die we hebben gehad', zei Jayden.

'Maar van u mag het wel', zei Sophia, een knap uitziende meid met een wat harde uitstraling, die, voor zover ik het goed inschatte, de queen bee was van dit huis. 'U bent cool.'

Ik voelde me eerlijk gezegd wel een beetje gevleid omdat zij me cool noemde. Maar ik wist dat het niet professioneel zou zijn om in mijn eentje een andere koers te varen. Daarom zei ik: 'Het spijt me, maar ik moet eerst met Marit overleggen of ik het wel weer met jullie over Celine mag hebben.'

Sophia rolde met haar ogen. Ze ging voor me staan, heel dichtbij, en deed haar handen in haar zij. 'Ik dacht dat u anders was. Ik

dacht dat we eindelijk een normáál iemand als leiding kregen. Maar nee. Schijtziek wordt ik hier van!’ Ze rende weg en stampte de trap op naar haar kamer. De drie andere meisjes keken me verachtelijk aan en volgden Sophia naar boven.

Nu was ik alleen nog maar met de jongens in de kamer; Jayden, Sil en Calvin. Calvin ging bij het raam staan dat uitkeek op het gezinshuis waar Marit heen was gelopen en Sil ging posten bij de deur in de hal. Ze keken eerst naar buiten en knikten daarna naar Jayden. Waarom hielden ze de wacht? Heel even schoot het door me heen dat Jayden me wel wat aan kon doen als hij dat wilde. Hij was breed en sterk. Doe niet zo raar, sprak ik mezelf toe, wees niet zo bevooroordeeld. Als ik geen vertrouwen in deze kinderen had, wie dan wel?

‘Marit zal het nooit goedvinden,’ zei Jayden met een diepe zucht, ‘want die is veel te bang dat ze ontslagen wordt als ze tegen het beleid ingaat.’ Hij keek me indringend aan. Niet dwingend, maar verzoekend, bijna smekend.

De woorden van mijn vriend gonsden mijn hoofd: ‘Het personeel houdt te weinig afstand tot de emotionele problemen van de kinderen.’ Moest ik meer afstand houden? Was ik te soft als ik met de kinderen zou gaan praten over wat hen bezighield? Deze kinderen hadden een grote behoefte aan duidelijkheid. Dingen verzwijgen gaf hen juist een onveilig gevoel. Ik was altijd voor openheid. Maar misschien was dit niet het juiste moment.

Jayden haalde weer zijn hand door zijn haar. ‘Er gebeuren hier al een hele tijd rare dingen’, zei hij. ‘Er verdwijnen steeds meer kinderen! Het begon met Gjald. Dat is al bijna twee jaar geleden.’ ‘Ik heb een meisje gezien. In het bos’, flapte ik eruit. Ik schrok er zelf van dat ik het niet langer voor me had kunnen houden.

‘Celine? Hoe zag ze eruit?’ vroeg Jayden haastig.

Ik vertelde dat ik haar gezicht niet goed had kunnen zien omdat haar haren voor haar gezicht hingen. En dat ze niks had gezegd. Ik deed voor hoe ze daar stond. Als een zombie.

Jayden keek teleurgesteld. ‘Dat is Celine niet, Celine zou meteen wat gezegd hebben. Ze praatte altijd aan een stuk door.’

‘Het bos is verboden terrein’, merkte Sil op.

‘Komen we nooit’, riep Calvin vanuit de hal.
Ik vroeg hen of het huis in het bos ook bij Zuiderkim hoorde.
Jayden en Sil keken me aan alsof ze water zagen branden.
‘Daar staat helemaal geen huis’, zei Jayden.
Ik vertelde hen over het huis dat ik gezien had en hoeveel het op dit
gezinshuis leek, maar dan compleet verwaarloosd.
Ze geloofden er niks van. Calvin kwam naar me toe. ‘Kijk’, zei
hij. Hij liet Google Maps op zijn mobiel zien, zette het in de
satellietstand en zoomde in op het bos. ‘Zie je wel, geen huis te
zien.’
‘Het staat helemaal verstopt tussen de bomen, in het donker’,
hield ik vol. ‘Misschien is het van bovenaf niet te zien door alle
bladeren.’
We zochten met ons drieën nog een tijdje door, ieder op onze eigen
mobiel, maar er was inderdaad geen huis in het bos te bekennen.
Toen hoorden we de deur opengaan.
‘Shit, daar is ze’, fluisterde Calvin. Hij plofte naast Jayden neer in
de bank. ‘Hee, Marit’, begroette hij haar gemaakt vrolijk toen ze de
woonkamer binnenkwam.
Sil en ik deden of we net wat drinken uit de koelkast wilden halen.
We repten geen woord meer over Celine en het bos.

De volgende dag wachtte ik tot de kinderen weer naar school
waren voor ik aan Marit vroeg of zij ook benieuwd was wat er met
Celine en de andere verdwenen kinderen was gebeurd.
‘Verdwenen kinderen?’ zei ze. ‘Joh, die zijn gewoon overgeplaatst.
Naar een gesloten instelling misschien. Of ze mochten juist terug
naar hun ouders. Wat doet het ertoe? Ik richt mijn energie liever op
de kinderen die hier blijven.’
‘Oké’, zei ik. En aarzelend erachteraan: ‘Toch denk ik dat het voor
de kinderen die hier blijven beter zou zijn als zij mogen weten
weten waarom andere kinderen de groep verlaten.’
Marit haalde haar schouders op en zei: ‘Het beleid is nou eenmaal
zo dat aan niemand informatie over de kinderen wordt verstrekt.
In het belang van de privacy. Niks aan te doen.’ Ze wuifde met
haar hand alsof ze het onderwerp van tafel wilde vegen. ‘Het kan

de kinderen niet echt schelen, hoor. Janet had me verteld dat ze vroeger soms wel eens een kaartje kregen van een kind dat was overgeplaatst. Maar dan namen de kinderen geeneens de moeite om even terug te schrijven. En ja, van de meeste kinderen horen ze gewoon niks meer. Ze zijn niet anders gewend, hè. Mensen komen en gaan in hun leven. Ze hechten zich toch aan niemand.’ Het was me duidelijk geworden dat ik op dit punt niet op Marits steun hoefde te rekenen. Ik bood aan om boodschappen te gaan doen, zodat ik een smoesje had om in mijn eentje op onderzoek uit te gaan.

In plaats van rechtstreeks naar het winkelcentrum te fietsen, ging ik eerst richting het verwaarloosde huis. Terwijl ik mijn fiets op slot zette tegen een boom aan de rand van het bos, zag ik een klein bordje dat aan de stam was gespijkerd. Het was een oud uitziend plankje, beschilderd met een half vergane tekst: “Melden b.. de gr.....chter.” De vorige keer was dat bordje me helemaal niet opgevallen. Ik keek of niemand me zag en rende toen snel het bos in tot het zo donker werd dat ik amper kon zien waar ik liep. Waar was het huis ook alweer? Ik had de vorige keer gewoon het slingerpaadje gevolgd, maar nu leek het paadje een andere kant op te gaan. Ik wilde niet weer tegen de tralies aan botsen, dus ik liep met mijn armen gestrekt voor me uit, tastend in het duister. Zou dat meisje er weer zijn?

Opeens was ik bij de tralies aanbeland en zag ik het huis weer langzaam verschijnen. Ik omklemde met beide armen stevig een paar spijlen om mezelf staande te houden. Ik dacht dat ik flauw zou vallen van spanning. Toen zag ik vlakbij mijn gezicht een strookje papier. Het leek te zweven tussen de spijlen. Ik pakte het papiertje beet. Op dat moment was ineens het meisje er. Ze stond recht voor mijn neus aan de andere kant van het hek! We hielden beiden het papiertje vast.

Ze keek verwilderd uit haar ogen en riep: ‘Zie je mij?’

Van schrik trok ik het papiertje los uit haar handen. En weg was ze. Zoekend keek ik om me heen. Huh, dit kon toch niet waar zijn? Hoe kon ze nou van het ene op het andere moment er zijn en weer

weg zijn? Lang had ik niet om erover na te denken, want de man in het rare uniform kwam er met grote passen aangebeend. Hij zag er behoorlijk dreigend uit.

‘Ik ga alweer weg, meneer’, zei ik snel.

‘Waar hoor jij bij?’ hoorde ik hem mij naroeppen terwijl ik me half struikelend haastte naar mijn fiets.

‘Ik hoor bij het personeel,’ riep ik terug, ‘van stichting Zuiderkim! Ik moet nu naar de supermarkt!’

In de winkel besepte ik pas dat ik het strookje papier van het meisje had gepakt. Waar had ik het gelaten? Toch niet laten vallen? Ik zocht in mijn broekzak en ja, daar was het: een verkreukeld smal briefje. Een boodschappenlijstje! De kinderen hadden gezegd dat Celine vorige week boodschappen ging doen en dat ze toen was verdwenen! Zou ik Marit bellen? Maar zij zou het natuurlijk stom vinden dat ik stiekem naar het bos was gegaan. Ze zou me een onbetrouwbare collega vinden. Moest ik het hoofdkantoor van Zuiderkim inlichten? Of meteen naar de politie gaan? Ik twijfelde. Celine was toch niet als vermist opgegeven? En ik had alleen maar een boodschappenbriefje... Wacht, dacht ik, Celine verdween toen Janet nog op Zuiderkim werkte. Als ik nou eens met die Janet contact opnam? Misschien zou zij me kunnen vertellen of het briefje van Celine was.

Marit was de bedden aan het verschonen, dus ik kon ongestoord in het kantoorje bellen. Gelukkig stond Janets telefoonnummer nog in de lijst van alle medewerkers. Mijn handen trilden toen ik Janets nummer intoetste. Toen ik haar aan de lijn kreeg, wist ik even niet zo goed wat ik moest zeggen. Nadat ik hikkend had verteld wie ik was, begon ik voorzichtig over het verwaarloosde huis in het bos. Ik verwachtte dat ze terughoudend zou reageren, maar ze ging er juist zeer geïnteresseerd op in. Geestdriftig vertelde ze dat ze ook in het spookbos was geweest – zo noemde zij het – maar dat niemand geloofde dat ze er huizen had gezien. Want er stonden daar helemaal geen huizen. Ze dacht dat ze gek werd, want zij had er wel vijf gezien! En ze vertelde me dat ze dat zo eng had

gevonden dat ze direct haar ontslag bij Zuiderkim had ingediend. Ik vroeg aan Janet of zij Celine ook in het bos had gezien, of misschien een ander meisje. Ze zei van niet. Nadat ik over het boodschappenbriefje had verteld, vroeg ik Janet of ze met me mee wilde om er samen nog eens te gaan kijken. Dat vond ze goed. Ze had aan het eind van die middag wel tijd. We spraken af dat we elkaar om halfvijf bij de rand van het bos zouden treffen.

Het was lekker weer en de kinderen waren buiten aan het voetballen en trampoline aan het springen. Marit en ik stonden erbij te kijken. Tot grote hilariteit van de kinderen poogde ik ook af en toe een salto te doen op de trampoline. Ik bracht er natuurlijk niks van terecht. Toen ik na een tijdje in het gras ging zitten om uit te rusten, kwam Sophia naast me zitten.

‘Zo, ik heb nu al spierpijn’, zei ik tegen haar.

Daar ging ze niet op in. Ze kneep haar ogen een beetje dicht en zei: ‘U bent in het verboden bos geweest.’

Ik knikte. Een van de jongens zal het haar wel verteld hebben.

‘Cool’, zei ze. Tersluiks keek ze of Marit haar niet kon horen.

‘Jayden zei dat u een meisje had gezien.’

Ik haalde het boodschappenbriefje tevoorschijn en gaf het aan Sophia.

Sophia sprong onmiddellijk op. ‘Dit is van Celine,’ riep ze uit, ‘hoe komt u hieraan?’

Snel legde ik een vinger op mijn mond. ‘Ik vertel het je, als je rustig blijft’, zei ik terwijl ik een beetje soepel overeind probeerde te komen.

We liepen samen een eindje bij de anderen vandaan om over Celine te kunnen praten zonder dat Marit het zou merken.

Ik vertelde Sophia dat ik het briefje in het bos had gevonden. En dat ik Janet had gebeld en samen met Janet naar het bos zou gaan om Celine te zoeken.

‘Ik ga mee’, zei Sophia.

Mijn verstand waarschuwde me dat ik een groot risico nam als ik Sophia mee zou nemen, maar mijn intuïtie zei dat het goed was.

‘Oké,’ zei ik, ‘laten we dan nu gaan. Het is al bijna tijd.’

We kwamen aan bij de rand van het bos om halfvijf zoals afgesproken. Janet en ik begroetten elkaar een beetje ongemakkelijk.

‘Waarom is zij mee?’ vroeg Janet me, terwijl ze naar Sophia wees. ‘Omdat zij dat wilde’, antwoordde ik.

Sophia duwde het boodschappenlijstje in Janets handen.

‘Dit heeft Celine geschreven’, constateerde Janet. ‘Maar Sophia, dat betekent dat Celine misschien in het bos is. We weten niet of ze hier vrijwillig is. Het kan hier gevaarlijk zijn.’

Sophia stak haar kin omhoog en wilde het bos in lopen, maar Janet versperde haar de weg.

‘Luister. Je weet dat dit verboden terrein is voor kinderen. Dus ik verbied je om verder te gaan’, zei Janet streng.

Sophia’s gezicht stond strak. ‘Jij hebt niks meer over mij te zeggen. Jij bent geen leiding meer’ Ze botste expres met haar schouder tegen Janet aan toen ze vastberaden langs haar heen liep.

Het paadje was te smal om naast elkaar te lopen, dus we liepen achter elkaar aan. We zeiden niks. Ieder van ons had kennelijk ontzag voor de diepe stilte in het bos. Ik liep voorop. Ik voelde me iets moediger dan de vorige keren omdat ik dit keer niet alleen was maar ook verantwoordelijker omdat er een kind mee was.

Misschien was het toch beter geweest als ik Sophia niks had verteld. Aan de ene kant had ik het gevoel dat ze van pas kon komen - want stel dat we Celine zouden vinden, dan zou Sophia vast beter met haar kunnen praten dan Janet en ik - maar aan de andere kant voelde ik een dreigende sfeer in de lucht hangen.

Misschien was het hartstikke gevaarlijk om hier te wezen. En waarom zou Celine hier zijn? Het meisje dat ik had gezien, was misschien een heel ander meisje. Maar dat boodschappenbriefje dan? Ik wilde Celine roepen, in de hoop dat ze tevoorschijn zou komen. Maar ik durfde geen geluid te geven. In gedachten zei ik steeds haar naam.

‘Dáár!’ riep Sophia. Ze wees recht voor ons uit. Een eind verderop zagen we een meisje staan. Achter de tralies.

Sofia wilde naar het hek rennen, maar ik hield haar tegen.

‘Celine! Dat is Celine!’ riep Sophia uitzinnig.

‘Sst, Sophia. Jij wacht hier bij Janet’, commandeerde ik. ‘Ik kijk eerst of het veilig is.’

Ik liep voorzichtig richting het hek. Het meisje leek me niet te zien. Ze stond daar maar, roerloos. Waarom bewoog ze niet en zei ze niks? Ik had een onbestemd gevoel. Het was of er iemand in mijn nek stond te hijgen. Snel keek ik om. Sophia en Janet stonden nog op de plek waar ze moesten wachten. Ik gebaarde dat ze zich achter wat struiken moesten verstoppen. Daarna liep ik angstvallig verder. Toen ik dichterbij kwam, kon ik het gezicht van het meisje beter zien. Het was echt Celine. Ik herkende haar van het pasfotootje dat ik in haar dossiermap had bekeken. Ze maakte een onwezenlijke indruk op me. Ze staarde in het niets. Was ze gedrogeerd?

‘Waar hoor jij bij?’

Mijn hart stond bijna stil van schrik. De man in uniform stond weer naast me.

‘Bij niemand’, antwoordde ik dit keer om Sophia en Janet niet te verraden. Ik hoopte maar dat zij zich goed verscholen hielden tussen de struiken.

‘Bij niemand? Helemaal niemand?’ vroeg hij bars.

Ik schudde mijn hoofd.

‘Zijn er geen mensen die op jou wachten? Heb je niemand in gedachten?’

Ik liet mijn hoofd hangen om hem niet aan te hoeven kijken. Ik was bang dat hij kon zien dat ik loog.

Hij boog zijn hoofd naar mij toe. Hij rook muf. Wat deed ik hier dan ook? Misschien was hij wel een gestoorde gek! Een seriemoordenaar... Ik durfde niet naar hem op te kijken en kneep mijn ogen dicht. Ik telde in mijn hoofd tot tien en verzamelde al mijn moed. Bij tien zou ik wegrennen. Ondertussen hoorde ik hem in mijn oor fluisteren. Zijn stem werd steeds lager en trager. ‘Wil je gaan naar waar het licht niet schijnt, naar waar alles verdwijnt?’

Het was stil. Voorzichtig deed ik mijn ogen open. Even zag ik niets. Het was pikkedonker. Toen hoorde ik mijn naam en zag

ik Janet en Sophia staan. Ze stonden aan de andere kant van de tralies! Nee, wacht even. Ik keek langzaam over mijn schouder en zag dat het huis achter me opdoemde. Ik stond zelf aan de andere kant van de tralies!

Ze riepen me. Ze riepen mijn naam meerdere keren en ze schudden met hun beide handen stevig aan de tralies. Sophia probeerde langs de spijlen omhoog te klimmen en Janet hielp haar daarbij, maar het lukte niet.

‘Waar bent u?’ riep Sophia.

Ik riep terug: ‘Hier ben ik! Hier! Kijk dan!’

Sophia reageerde niet. Janet ook niet. Waarom reageerden ze niet? Ik zwaaide wild met mijn armen. Ik keek om me heen. Waar was Celine eigenlijk? Die was toch ook aan deze kant?

‘Ik ben hier’, zei Celine, die plotseling naast me stond. ‘Doe geen moeite. Sophia en Janet horen en zien u toch niet. Niet écht’, zei ze. ‘We worden door niemand in de Buitenwereld gezien. Ik heb ook wel eens gehoopt, dat iemand me wel...’

‘Buitenwereld?’ onderbrak ik haar.

‘Ja. Dat daar is de Buitenwereld. En dit hier is de Binnenwereld. De Binnenwereld delen we met mensen die een beetje... eh... zijn zoals wij’, legde Celine uit.

Een voor een zag ik een paar kinderen verschijnen. Drie, vier, vijf. Ze knikten naar me met sombere gezichten.

‘Kijk, daar komt de grenswachter,’ zei Celine, ‘kijk hoe het gaat.’

De grenswachter vroeg aan Sophia: ‘Waar hoor jij bij?’

Sophia hield haar hand voor haar neus. Ik herinnerde me de vreemde geur van de grenswachter. Sophia vond hem zeker ook stinken.

De grenswachter herhaalde zijn vraag: ‘Waar hoor jij bij?’

‘Ik hoor helemaal nergens bij’, zei Sophia, zo zacht dat ik het amper kon horen.

‘Bij niemand? Helemaal niemand?’ ging de grenswachter door.

Sophia schudde haar hoofd en keek hem vervolgens uitdagend aan.

‘Dat zei ik toch! Ik hoor nergens bij. Ik mag nergens blijven.’

‘Zijn er geen mensen die op jou wachten? Heb je niemand in gedachten?’

‘Niemand wil me hebben’, antwoorde ze.

Janet legde een arm over Sophia’s schouder: ‘Lieve Sophia. Het hele team van Zuiderkim is er voor jou.’

De grenswachter richtte toen zijn aandacht op Janet. ‘Bij wie hoor jij?’ vroeg hij aan haar.

‘Wij horen bij elkaar’, antwoorde Janet en ze trok Sophia iets dichter naar zich toe.

Toen zag ik hen niet meer.

‘Waar zijn ze nou, waarom wachten ze niet op mij?’ vroeg ik geschokt aan Celine.

Celine haalde haar schouders op. ‘Tja, foetsie, ze zijn gewoon weer weg. Zo gaat dat. Ze gaan wanneer ze willen.’

‘In de Buitenwereld zit niemand op je te wachten, weet je’, zei een ander meisje.

‘De grenswachter heeft ze samen naar huis geflitst, denk ik’, zei een jongen met haar tot over zijn schouders. Hij stelde me vervolgens op de hoogte van wat hij wist over de grenswachter. Hij vertelde me dat de grenswachter mensen ergens heen kon flitsen; naar de Buiten- of Binnenwereld. En dat hij vooraf altijd dezelfde vragen stelde. En dat mensen, die eenmaal door de grenswachter naar de Binnenwereld waren geflitst, gedoemd waren hier voor altijd te blijven.

‘Voor altijd?’ herhaalde ik. ‘Dat kan toch niet? Je ouders gaan je toch missen en je zoeken?’

De kinderen schudden bedroefd hun hoofd.

‘Of de leiding van het gezinshuis? De politie?’ vroeg ik ongelovig.

‘Nee. Voor zover wij weten is het nog nooit iemand gelukt om uit de Binnenwereld te komen’, zei de jongen. ‘We zitten opgesloten.’

‘Maar... hoe leven jullie dan? Wie zorgt er voor jullie?’ vroeg ik.

‘Weten we niet’, antwoordden ze in koor.

‘Ik droom gewoon,’ zei Celine, ‘want ik eet hier niks. Ik heb geen honger en geen dorst. Ik weet niet hoelang ik hier ben. Ik weet niet eens...’

‘Wij dromen ook’, zeiden de andere kinderen tegelijkertijd.

‘Maar ik... Ik droom niet’, bracht ik uit, meer om mezelf te overtuigen dan de anderen. ‘Ik ben naar het bos gegaan om jou te

zoeken, Celine!’

Celine keek me verbouwereerd aan. ‘Zócht u mij? Mij? Waarom?’ Alles werd ineens wazig. Mijn ogen voelden zwaar, mijn hersens leken te verweken en ik voelde me wegzakken in vergetelheid.

Het waas trok op. Ik zag Sophia bij het hek staan.

‘Sophia!’ riep ik. ‘Zie je mij?’

Sophia riep Celines naam en daarna mijn naam, maar ze keek dwars door ons heen.

‘Ze ziet niet hoe we werkelijk zijn, ze ziet alleen een soort plaatje van ons’, zei Celine. ‘Wij zien haar, omdat ze de tralies vasthoudt. En wij zien elkaar aan deze kant van de tralies, zolang ze bij de tralies blijft staan. Maar als ze weggaat, vallen we na een tijdje weer in slaap.’

‘Hé? Hoe weet je dat?’ vroeg ik.

‘Dat vertelde Gjald aan me. De jongen met het lange haar. Hij was hier eerder dan ik. Eerder dan alle anderen.’

Mijn ogen zochten Gjald. Ik zag hem verderop uit de deur van het verwaarloosde gezinshuis komen. Zijn armen bungelden slapjes langs zijn lichaam en zijn haren waaiden in de wind. Maar het waaide niet eens. Hij zag eruit als een slaapwandelaar. Hij liep naar me toe.

Hij zei: ‘Sophia ziet een beeld van jou, zolang ze aan je denkt. We zijn alleen zichtbaar als iemand aandacht voor ons heeft.’

Ik liet zijn woorden even bezinken. Wat Gjald beweerde, kon kloppen, want ik had Celine ook gezien toen ik aan haar dacht.

Maar zij zag mij toen niet, ze leek net een zombie. Of zag ze mij wel, maar kon er geen contact gemaakt worden tussen beide werelden?’

*We zijn alleen zichtbaar als iemand
aandacht voor ons heeft.*

‘Gjald, Sophia denkt nu aan mij, zeg je. En ik denk aan haar. Waarom lukt het dan toch niet om contact te maken?’

‘Dat weet ik niet,’ zei Gjald peinzend. ‘Ik weet alleen dat het voor haar net lijkt of jij stilstaat. Ze hoort ons niet praten en ziet ons niet bewegen.’

Sophia riep weer iets. ‘Kom hier! Toe nou, kom vlug!’ Ze keek schichtig achterom. ‘Hij komt er weer aan,’ zei ze, ‘dus ik kan nu niet blijven. Ik kom vanavond terug!’

En toen was ze verdwenen.

Ik dacht koortsachtig na. Opeens schoot het me te binnen dat ik wel even contact had gehad met Celine toen ik zelf nog aan de andere kant van het hek stond. Ja, ik had haar toen heel even goed gezien én gehoord bij de tralies. Daar moest de oplossing in zitten! Bedachtzaam zei ik tegen Gjald, Celine en de andere kinderen: ‘Ik weet misschien een manier om contact te maken met de mensen in de Buitenwereld.’ Ik zei dat we naar de tralies moesten gaan zodra Sophia er weer zou staan en dat we dan de tralies moesten vasthouden. Die tralies waren immers de begrenzing tussen de twee werelden. Vanavond zou Sophia terugkomen, dat zou misschien onze laatste kans zijn.

Gjald schudde mismoeedig zijn hoofd. ‘Dat hebben we al een paar keer geprobeerd,’ zuchtte hij. ‘Het werkte niet. We zijn verdoemd, er is niks aan te doen.’

‘Nee. Geef niet op,’ zei ik nog net voordat alles weer wazig werd.

Ik weet niet hoe lang ik in een tijdloos waas was ondergedompeld. Het leek maar een seconde, maar ik beseftte dat ik langer buiten bewustzijn moet zijn geweest toen ik Sophia weer bij het hek zag staan. Ze tuurde mijn kant op. ‘Kom nou!’ smeekte ze. ‘Niemand gelooft me en ik mag hier niet meer heen, jullie moeten nu komen!’ Ze begon te huilen.

Ik rende naar het hek om haar troosten. Ik ging pal voor Sophia staan, pakte de tralies beet en noemde haar naam, maar ze zag me nog steeds niet echt. Ik probeerde Sophia’s arm aan te raken, maar mijn hand ging door haar heen. Had Gjald dan toch gelijk? Was er niks meer aan te doen? Waarom had ik het boodschappenbriefje dan wel kunnen pakken? In gedachten hoorde ik de sarcastische stem van Jeroen: ‘Dus jij wilt zorgen dat ze goed contact maken.’

Jij wilt de verbinding leggen tussen de kinderen en de rest van de wereld en dan komt alles goed.' Zo'n verbinding, ja, die moest ik zien te leggen. Toen wist ik het! Ik moest opschieten. Er was geen tijd te verliezen. Gauw riep ik de anderen. Ik stond op en neer te springen van de stress. De vijf kinderen kwamen nieuwsgierig naar me toe gesneld.

'We moeten iets tussen de tralies door steken wat we van het gezinshuis mee hadden genomen', zei ik. 'Dat maakt de verbinding!'

'Van het gezinshuis? Maar... Maar ik heb het niet meer!' zei Celine paniekerig. 'Mijn boodschappenbriefje is weg!'

Teleurgesteld zei Gjald: 'En ik had helemaal niks mee toen ik hier kwam.'

'Wij ook niet', zeiden de andere drie kinderen.

'Ik wel', zei ik triomfantelijk. Ik liet de sleutel zien die ik nog steeds om mijn nek had hangen: 'Pak allemaal het koord vast', gebod ik.

Ze deden wat ik zei met een hoopvolle glans in hun ogen.

Toen stak ik de sleutel tussen de tralies. Ik probeerde Sophia's aandacht ermee te trekken. Ja, ze zag het! Ik knapte bijna van spanning. Ze pakte de sleutel beet!

'Sophia, zie je ons?' vroeg ik.

Sophia schrok en gilde het uit. Maar ze herstelde zich snel. 'Ja! Ja, ik zie jullie!' zei ze. 'Kom gauw naar deze kant! Gauw!'

Maar hoe? Daar had ik niet bij stilgestaan. We hadden wel contact gemaakt, maar ik had geen idee hoe wij naar de andere kant konden komen. Er was nergens een doorgang.

Plotseling stond de grenswachter naast Sophia. Hij vroeg: 'Waar hoor jij bij?'

Sophia sloot haar ogen en trok een vies gezicht. Ze schudde haar hoofd. Ze leek diep na te denken.

'Bij niemand? Helemaal niemand?' drong de grenswachter aan. Ik hield mijn adem in. Wat nu? Hoe kon dit ooit weer goedkomen? Toen opende Sophia haar ogen. Haar blik was veranderd. Zachter. Ze draaide zich langzaam naar de grenswachter toe en keek hem vriendelijk aan. Wat doet ze, dacht ik paniekerig, waarom rent ze

niet weg?

Tot mijn verbazing brak er een glimlach door op Sophia's gezicht. Ze zei: 'Ik hoor bij de mensen die het sleutelkoord vasthouden, meneer.'

Dat was de oplossing! Wat was ik trots op haar.

Toen keek de grenswachter naar ons. De kinderen en ik zeiden tegelijkertijd tegen hem: 'Wij horen allemaal bij Zuiderkim.'

Wat er daarna precies gebeurde weet ik niet, maar op de een of andere manier zijn we met z'n allen in het gezinshuis van Zuiderkim terecht gekomen. Bij Marit en bij Jayden, Sil, Calvin en de andere kinderen. Iedereen vond het een wonder. En dat was het ook.